Тюпа Анастасія Ігорівна
студентка 1 курсу, групи ССК-11,
Соціологічний факультет,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна,
м. Харків, Україна

РАБСТВО ТА ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ ЯК НАСЛІДОК ТРУДОВИХ МІГРАЦІЙ

РАБСТВО И ТОРГОВЛЯ ЛЮДЬМИ ЯК СЛЕДСТВИЕ ТРУДОВЫХ МИГРАЦИЙ

SLAVERY AND TRAFFICKING AS A RESULT OF LABOR MIGRATION

Як здається, на сьогоднішній день проблеми рабства та торгівлі людьми не має існувати, адже ми живемо у модернізованому сучасному суспільстві. Але насправді ця проблема досі існує. Про сучасне рабство майже ніхто нічого не знає, воно є неофіційне. Але в сучасному суспільстві, не дивлячись на усі конвенції та нормативно-правові акти, які формально захищають права людини, ця проблема залишається актуальною. Торгівля людьми стає все більш глобальним та організованим бізнесом, що є досить прибутковим для торгівців.

На сьогодні рабство згідно з міжнародними правозахисними організаціями визначається за декількома основними критеріями. По-перше, діяльність особи контролюється через погрози та застосування насильства до неї. По-друге, людина отримує дуже низьку заробітну плату за свою роботу або зовсім її не отримує. Та останнє, фізична особа виконує певну діяльність проти своєї волі та не може змінити ситуації праці за власним бажанням щодо цього виду діяльності на даному місці [1].

Загалом існує ціла низка причин існування сучасного рабства у світі. Серед основних можна виділити три види: соціально-політичні (воєнні дії, стихійні лиха тощо), соціально-економічні (безробіття та зниження ціни на робочу силу) та соціально-правові (недоброчесна робота правоохоронних органів та нечітке трактування законів).

Рабство та торгівля людьми можуть виникати внаслідок трудових міграцій населення. Особливої актуальності ця проблема набуває в контексті нестабільної військово-політичної ситуації в Україні, яка призводить до активізації трудової міграції з метою пошуку кращих умов для життя та праці.

Через нестабільну на сьогоднішній день ситуацію в Україні все більшій кількості українців робота за кордоном здається привабливішою [2]. Відповідно до даних дослідження з питань міграції та торгівлі людьми в Україні, проведеного GfK Ukraine на замовлення Представництва Міжнародної організації з міграції (МОМ) в Україні за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Королівства Норвегія та Державного департаменту Сполучених Штатів Америки у квітні-червні 2017 року за кордоном перебувало для здійснення трудової діяльності 2 % громадян України, а 10 % українців планують знайти там роботу найближчим часом [2]. Рівень потенційної трудової міграції найвищий переважно у тих областях, де найбільше саме трудових мігрантів: Тернопільська (23 %), Закарпатська (21 %) та Рівненська (18 %) області.

Переважно українці орієнтовані на роботу в Європейських країнах, так найпривабливішою країною для роботи за кордоном є Польща (близько 40 % для чоловіків та жінок), другою є Німеччина (біля 30 %), далі Італія та інші європейські країни. Також свої позиції має американський ринок, а схід є непривабливим для українців, особливо Росія. В першу чергу привабливість Російської Федерації як країни призначення продовжує зменшуватись у зв'язку з політичною ситуацією (18 % від усіх бажаючих працювати за кордоном у 2011 році, 12 % у 2015 році та 9 % у 2017). Але у той же час, привабливість Польщі зросла до 40 % у 2017 році (7 % у 2006 році відповідно до даних першого подібного дослідження, 30 % у 2015 році) [2].

За період з 1991 року по 2015 – понад 160 000 українців постраждали від торгівлі людьми за кордоном, а за останніми даними за 2017 рік це число зросло приблизно до 230 000. Це дозволяє вважати Україну однією з основних транзитних країн Європи щодо торгівлі людьми.

Щоб зрозуміти хто стає об'єктом трудового рабства треба проаналізувати соціальні характеристики тих, кому буда надана допомога. Серед отримувачів допомоги з боку МОМ переважають особи, які зазнали трудової експлуатації (понад

90 %), майже половину з них становлять чоловіки. Приблизно половина (52 %) постраждалих осіб у 2015 р., як і впродовж 2014 р., – молоді люди до 35-тироків; 73 % постраждалих мають середню спеціальну або вищу освіту; 57 % походять із обласних центрів (хоча до 2014 року більшість були із сільської місцевості), що відображає загальне погіршення економічної ситуації в Україні. 46 % отримувачів допомоги у 2010-2015 рр. Постраждали від торгівлі людьми в Росії, 13 % – у Польщі, 13 % – в інших країнах ЄС, 11 % – у Туреччині. Постраждалі в межах України становили 6 % [2, 3, 5].

Кожного дня люди все більше дізнаються про рабство у сучасному суспільстві. Рівень обізнаності українців у даному питанні за даними МОМ має також досить високий рівень. Тому виникає питання, чому ця проблема є й досі актуальна, якщо про неї знає значна кількість людей.

Проблема у тому, що знань про існування проблеми недостатньо. У трудове рабство може потрапити будь-яка людина і ніхто від цього не може застрахувати себе. Наївність, необачливість під час вибору роботи та підпису документів, незнання повної інформації про роботу, незнання того, як себе можна захистити (дані посольств тощо), не проінформовані родичі та друзі (вони мають знати як з вами зв'язатися і де ви будете знаходитися) – всі ці причини та ще багато інших можуть приблизити вас до рабозалежності. Через це ця проблема може існувати і надалі, тому має бути більше публічної інформації щодо шляхів забезпечення власної безпеки у цьому питанні.

Також важливою є робота правозахисних органів, адже ми постійно дізнаємося про розкриття таких злочинів, але не усі злочини можуть довести у суді через корумпованість або нестачу фактів. Неможливість довести винність у суді злодія дає можливість не тільки продовжувати існувати даній проблемі, але й стає підґрунтям для масштабування та розширення дій для работоргівців.

Український уряд усвідомлює проблему щодо підвищення ризиків торгівлі людьми та продовжує виконувати свої обов'язки зі зменшення масштабів цієї проблеми, фінансує та надавати необхідні ресурси для покращення міжвідомчої співпраці та злагодженої відповіді на нові загрози у сфери рабства та торгівлі людьми [4].

Література

1. ЛиньковаО.М. Сущность современного рабства. // Социология и жизнь. – 2010. – №2.
2. Дослідження з питаньміграції та торгівлі людьми. // МОМ. – 2017.
3. Міграція в Україні: факти і цифри. // МОМ. – 2016.
4. Никифоряк Л. П. Аналіз судової практики з питань застосування законодавства України щодо протидії торгівлі людьми / Л. П. Никифоряк, А. М. Орлеан. – Київ: Фенікс, 2018.
5. Міжнародна організація з міграції: 20 років в Україні. // МОМ. – 2016.

Яценко Аліна Володимирівна
студентка 1 курсу, групи 401.8,
Факультет соціально-гуманітарних технологій,
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків, Україна

ПРОЯВИ ЕЙДЖИЗМУ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

ПРОЯВЛЕНИЯ ЭЙДЖИЗМА В СОВРЕМЕННОМ ОБЩЕСТВЕ

MANIFESTATIONS OF AGEISM IN MODERN SOCIETY

Деление людей по возрасту существовало всегда. Оно оправдывалось и описывалось как рациональное с точки зрения физических и интеллектуальных возможностей человека. Но это деление может превращаться в эйджизм – дискриминационные практики по признаку возраста. Сегодня они проявляются в первую очередь по отношению к молодежи и представителям старшее возрастной группы. Они являются нарушением прав человека, поскольку не имеют объективных оснований. Типичные виды проявлений эйджизма по отношению к молодежи:

1. Более низкий уровень оплаты труда при выполнении работ наравне с представителями средней и старшей возрастной группы;
2. Пользуясь правовой неграмотностью, отсутствием опыта работы , в связи с некомпетентностью молодых людей их чаще обманывают при трудоустройстве (не оформляют официально